Không Được Tôn Trọng Trong Xứ Mình

Luca 4, 16 – 30

"(16) Rồi Đức Giêsu đến Nadarét, là nơi Người sinh trưởng. Người vào hội đường như Người vẫn quen làm trong ngày sabát, và đứng lên đọc Sách Thánh. (17) Họ trao cho Người cuốn sách ngôn sứ Isaia. Người mở ra, gặp đoạn chép rằng: (18) Thần Khí Chúa ngự trên tôi, vì Chúa đã xức dầu tấn phong tôi, để tôi loan báo Tin Mừng cho kẻ nghèo hèn. Người đã sai tôi (19) đi công bố cho kẻ bị giam cầm biết họ được tha, cho người mù biết họ được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức, công bố một năm hồng ân của Chúa.

(20) Đức Giêsu cuộn sách lại, trả cho người giúp việc hội đường, rồi ngồi xuống. Ai nấy trong hội đường đều chăm chú nhìn Người. (21) Người bắt đầu nói với họ: "Hôm nay đã ứng nghiệm lời Kinh Thánh quý vị vừa nghe". (22) Mọi người đều tán thành và thán phục những lời hay ý đẹp thốt ra từ miệng Người.

Họ bảo nhau: "Ông này không phải là con ông Giuse đó sao?" (23) Người nói với họ: "Hẳn là các ông muốn nói với tôi câu tục ngữ: Thầy lang ơi, hãy chữa lấy mình! Tất cả những gì chúng tôi nghe nói ông đã làm tại Caphácnaum, ông cũng hãy làm tại đây, tại quê ông xem nào!" (24) Người nói tiếp: "Tôi bảo thật các ông: không một ngôn sứ nào được chấp nhận tại quê hương mình.

(25) "Thật vậy, tôi nói cho các ông hay: thiếu gì bà goá ở trong nước Ítraen vào thời ông Êlia, khi trời hạn hán suốt ba năm sáu tháng, cả nước phải đói kém dữ dội, (26) thế mà ông không được sai đến giúp một bà nào cả, nhưng chỉ được sai đến giúp bà goá thành Xarépta miền Xiđon. (27) Cũng vậy, thiếu gì người phong hủi ở trong nước Ítraen vào thời ngôn sứ Êlisa, nhưng không người nào được sạch, mà chỉ có ông Naaman, người xứ Xyria thôi".

(28) Nghe vậy, mọi người trong hội đường đầy phẫn nộ. (29) Họ đứng dậy, lôi Người ra khỏi thành - thành này được xây trên núi. Họ kéo Người lên tận đỉnh núi, để xô Người xuống vực. (30) Nhưng Người băng qua giữa họ mà đi."

Một trong những nơi thăm viếng đầu tiên của Chúa Giêsu là Nagiarét, quê nhà của Ngài. Nagiarét không phải là một làng, nó được gọi là một polis, nghĩa là một thành hay một thị trấn, và có thể có tới 20.000 dân. Nagiarét toạ lạc trong một vùng đất của sườn đồi núi Galilê gần cánh đồng Gitrien. Chỉ cần leo lên đỉnh đồi vượt cao trên mặt thành là có thể thấy toàn cảnh bao la hàng dặm chung quanh đó. George Adm Simth diễn tả phong cảnh từ trên đỉnh đồi như sau: Lịch sử của dân Israel mở ra trước mắt chúng ta. Kia là cánh đồng Esdraelon, nơi Đêhôra và Barac đã chiến đấu, nơi Ghêđêon đã thắng trận vẻ vang, nơi Saulê đã thảm bại và chính nơi này Giôsia đã bị giết trong chiến trận. Kìa là vườn nho của Nabôt, chỗ Giêhu giết Giêsabên, kìa nữa là đất Sunem, nơi ngôn sứ Elia đã sống, kìa là núi Cácmen, nơi Êlia đã đánh trận oanh liệt với các tiên tri Baan, và xanh xanh ở đằng xa là Đia Trung Hải và các hải đảo! Nhưng không phải chỉ có lịch sử Israel ở đó mà lịch sử thế giới cũng mở ra trên đỉnh đồi Nagiarét. Có ba đường lớn vây quanh Nagiarét. Có con đường từ phía Nam đưa các khách hành hương lên Giêrusalem. Có con đường lớn dọc bờ biển để đưa những đoàn thương gia chở nặng hàng hoá từ Ai Cập lên tới Đamas. Có con đường lớn đi về Phương Đông, cho những đoàn doanh thương từ Ai Cập đến, và cũng có những đoàn quân viễn chinh Rôma tiến về các biên giới miền Đông của đế quốc. Thật sai lầm nếu nghĩ rằng Chúa Giêsu lớn lên tại một nơi hẻo lánh; Ngài lớn lên trong một thành có tầm cỡ lịch sử và có các trục lộ giao thông của thế giới chạy qua ngay trước ngõ.

Chúng tôi đã phác hoạ giờ thờ phượng tại hội đường và đoạn sách này cho ta thấy cả một bức tranh sống động về hoạt động phụng vụ ở đó. Không phải Chúa Giêsu cầm một quyển sách, vì thời đó mọi sự được viết trên những cuộn da. Ngài đã đọc Is 61. Trong câu 20, bản dịch King James đã nói sai về "kẻ giúp việc". Thực ra vị này là một viên Chazzan đảm nhiệm nhiều thứ công tác. Ông có bổn phận lấy ra và cất vào những cuộn Kinh Thánh, có bổn phận giữ cho hội đường sạch sẽ, có bổn phận thổi ba hồi kèn bạc từ trên nóc hội đường loan báo ngày Sabat, ông cũng là giáo viên trong trường học của vùng ấy nữa. Câu 20 nói rằng Chúa Giêsu ngồi xuống, khiến ta có cảm tưởng Ngài đã làm xong công việc. Thực ra, Ngài sắp sửa bắt đầu, vì diễn giả ngồi

mà giảng và các rabi cũng ngồi khi giảng dạy (do tục lệ này mà chúng ta thường nói ghế của giáo sư).

Điều làm dân chúng tức giận là họ nghe Chúa Giêsu khen dân ngoại. Người Do Thái đinh ninh rằng chỉ có mình họ là dân của Chúa, cho nên họ coi thường các dân khác. Họ tin rằng " Chúa đã dựng nên các dân ngoại để làm chất đốt lửa cho địa ngục". Thế mà ở đây chàng thanh niên Giêsu này, người mà hết thảy họ đều biết, lại giảng dạy như thể dân ngoại được Chúa ưu đãi. Họ bắt đầu cảm thấy trong sứ điệp mới này có những điều họ chưa từng nghĩ đến bao giờ

Trước khi qua đoạn Kinh Thánh này, chúng ta cần để ý tới hai điều khác nữa:

1. Chúa Giêsu có thói quen vào hội đường vào ngày Sabat. Tại đó hẳn có nhiều điều Ngài hoàn toàn không đồng ý và làm Ngài cảm thấy khó chịu, nhưng Ngài đã đến đó. Việc thờ phượng tại nhà hội có thể có nhiều thiếu sót, nhưng Chúa Giêsu không bao giờ bỏ qua hiệp thông với dân Chúa bằng thờ phượng trong Ngày của Chúa.

2. Đọc lại đoạn Kinh Thánh trong Isaia mà Chúa Giêsu đã đọc hẳn chúng ta nhận thấy sự khác biệt giữa Chúa Giêsu với Gioan Tẩy Giả. Gioan giảng về tai hoạ, và khi nghe sứ điệp của ông, người ta phải rùng mình kinh sợ. Còn Chúa Giêsu đem Phúc Âm-Tin Mừng đến. Chúa Giêsu biết cơn thịnh nộ của Thiên Chúa, nhưng bao giờ cũng là thịnh nộ do tình thương.